

Седем

Франи

ОПИТВАХ СЕ ДА ДИШАМ.

Дори не бях сигурна защо го правех, но някак бе свързано с начина, по който Мак ме гледаше. И с напрежението в тялото му – опънатите мускули на врата му. Вкопчилите се в ръба на плота пръсти. Линията на челюстта му. Създаваше впечатление за *обуздаване*. Като че сам се възпираше.

Нещо непознато протичаше във въздуха между нас. Можех да го *усетя* – той ме желаше по начина, по който аз го желаях.

Нищо чудно, че не можех да дишам.

След това той се прокашля и се извърна от мен, като прекъсна електрическия поток.

– Разбира се. Всеки трябва да греши от време на време.

Бях забравила, че изобщо бях задала въпрос.

Той пусна водата, изплакна чиниите и ги постави в миялната. Продължавах да стоя, загледана в мускулестия му гръб, в широките му рамене, в прилепналите на задника му джинси. *Ако той бе мой, а аз негова, щях да отида и да обвия ръце около кръста му, да притисна буза до гърба му. След това той щеше да се извърне и да ме прегърне. Щеше да сведе устни към мен и...*

– Трябва да те закарам вкъщи – каза той и прекъсна фантазиите ми. – Ще си вземеш ли палтото?

– Разбира се.

Но не исках да си тръгвам. Исках да остана в тази топла, разхвърляна къща с него и момичетата. Да се преструвам, че мястото ми е тук. Че мястото ми е до него.

– Искаш ли да прибера чилито в хладилника? – попитах го.

– Ще го направя, когато се върна.

– Добре. Ще кажа лека нощ на момичетата.

– Всъщност вероятно те трябва да дойдат с нас. Късно е.

Отиде до задната врата и обу ботушите си, без да ги завързва.

– Можеш ли да им кажеш да се облекат? Ще загрея колата.

– Да. – Отидох в предната стая, събрах децата и всички си закопчавахме палтата, когато Мак отново се появи на задната врата с намръщено лице.

– Разбира се, шибаната ми кола не иска да запали.

Едно от момичетата цъкна с език.

– Това прави един долар, тате.

Изгледа ги.

– Редно е да получавам отстъпка при проблем с колата.

– Нещо с акумулатора? – попитах аз, като се спрях с ръкавица в ръката.

– Може би. Но както е паркирана в гаража, дори няма да можем да доближим достатъчно твоята кола, за да го захраним.

– Какво ще кажеш да вземем моята кола? Можеш да ме заркаш и след това да я вземеш за утре. Или за колкото дълго ти трябва. Винаги мога да взема джипа на майка ми, ако трябва да отида някъде.

Той смръщи вежди.

– Мога да опитам, но колата ти е затрупана. Ще ми отнеме известно време да я изкопая. Как бяха пътищата по-рано? Улиците още не са разчистени.

– Не беше много приятно – признах аз.

Моят Бръмбар бе миличък и забавен през лятото, но всяка зима съжалявах, задето не си бях избрала нещо по-голямо и по-подходящо за сняг.

Мак въздъхна и разтри врата си. Снежинки се топяха по раменете му, по шала и косата му – беше излязъл без шапка. Върховете на ушите му бяха почервенели от студа.

Докато стояхме така, телефонът иззвъня и Мили се развика.

– Снежна ваканция! Моля те, моля те!

Фелисити първа стигна до телефона и го вдигна.

– Ало? – След това закима възторжено и започна да танцува. – Снежна ваканция за утре! Няма училище!

Докато момичетата радостно крещяха, Мак ме погледна над главите им мрачно.

– Имам нужда от една бира.

Засмях се и поклатих глава.

– Разбирам те.

– Татко, може ли Франи да спи тук? – попита Мили.

– Може да спи в моята стая – извика Уини, като пляскаше с ръце.

– Тя не иска да спи с теб – каза Мили. – Подмокряш леглото.

– Не е вярно.

– Вярно е!

– Татко, Мили каза, че подмокрям леглото, а вече не го правя.

– Достатъчно – Мак разпери ръце. – Трябва да помисля.

– Но нали може да спи тук, татко? Моля те! – Фелисити склочи ръце под брадичката си.

Той ме погледна.

– Не ми е приятно да ти го кажа, но мисля, че ще се окажеш заклещена в зоологическата градина тази нощ.

– Нямам нищо против. Трябва само да се обадя на мама и да ѝ кажа.

Вдигнах нагоре очи, като си мислех, че на двайсет и седем не би трябвало да е необходимо и вероятно това ме караше да звуча още повече като дете.

– В противен случай ще полудее от страх.

Десет

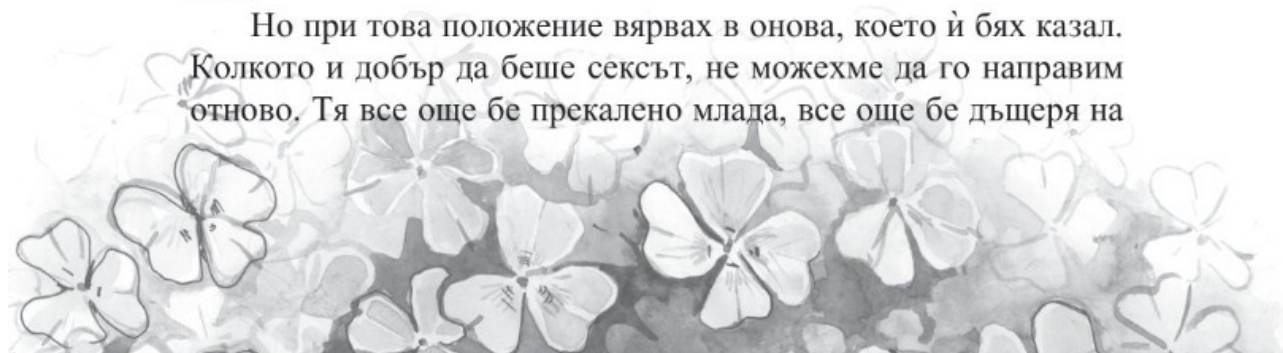
Мак

Изтичах към дивана и се проснах на него, като метнах одеялото върху краката си.

Господи, колко беше хубаво. Дори по-хубаво, отколкото си го бях представял, а аз често си го бях представял. Всичко беше наистина наситено – пламъкът, химията, връзката. Не бях изпитвал това от години, май никога. Може би се дължеше на това, че е забранено, може би поради факта, че тайно бях фантазирал за нея месеци наред, или може би членът ми толкова бе закопнял за внимание след година безбрачие, но можех да се закълна, че бях готов да се разплача след този оргазъм.

За миг си позволих да си представя какво можеше да бъде, ако бях по-млад и няхах деца. Ако бях свободен да я ухазвам. Да я спечеля. Да я задържа. Исусе Христе, през цялото време щях да я глезя. Тя представляваше съвършена комбинация от сексапил и сладост – подлудяваше ме в най-добрия смисъл. В някой друг живот щях да направя всичко възможно, за да бъде моя.

Но при това положение вярвах в онова, което ѝ бях казал. Колкото и добър да беше сексът, не можехме да го направим отново. Тя все още бе прекалено млада, все още бе дъщеря на

шефа ми, все още бе бавачката, а аз не бях в положение да преследвам никого.

Слава богу, тя се съгласи с мен, че трябва да се държим сякаш нищо не се е случило и да се върнем към начина, по който бяха нещата преди.

Наистина не знаех какво щях да правя иначе.

На сутринта момичетата слязоха долу по пижами и попитаха къде е Франи.

– В моята спалня е – казах им аз, като се прозявах и се намятах с одеялото. – Тук беше много студено, така че ѝ казах да отиде там, а аз спях на дивана.

Нито една от тях не мигна.

– Можем ли вече да я събудим? – попита Фелисити. – Искам да печем канелени кифлички.

– Не. Недейте. – Неохотно седнах. Почесах се по корема.

Унифред се изкикоти.

– Видях косматото коремче на тате.

– Гадост – възкликнаха в хор по-големите.

– Хей! – казах аз, като сграбчих Уини и я метнах в скута си. – Нямам косми на корема.

– Да, имаш – изкичва Фелисити. – И на гърдите също.

– Слушайте. Там, откъдето идвам, един мъж трябва да има косми по гърдите. А аз съм мъж.

Но за миг се запитах какво ли бе помислила Франи за тялото ми. Вече не бях двайсетгодишен и макар физически да бях във форма, няхах едно от онези грижливо поддържани, напълно гладки, обезкосмени мъжки тела. За нея, изглежда, това нямаше значение, а аз бях прекалено възбуден, за да ми пука изобщо, но сега се надявах да не е останала разочарована... Усетих се, че мислено произнасям бърза молитва: *Моля те, Боже, нека да ѝ е било поне наполовина толкова хубаво, колкото на мен.*

Като прогоних изминалата нощ от съзнанието си, скочих на крака и метнах Уини през рамо като чувал картофи.

– Тихо сега, да вървим да потърсим нещо за закуска.

Те захленчиха и започнаха да протестират, но ме последваха в кухнята и ме наблюдаваха, докато отварях хладилника, фризера и няколко чекмеджета. Разбира се, отхвърляха всичко, което им предлагаш – вафли, овесена каша, палачинки, яйца, препечени филийки, зърнена закуска, барчета гранола.

– Хайде, деца. Трябва да изберете нещо. Наближава осем, а трябва да разчистя много сняг, преди да отидем където и да е.

– Но ние искаме сладък хляб – настоя Фелисити.

– Изобщо не знам как се прави.

Точно в този миг чух как вратата на спалнята ми се отваря, а след това стъпки по скърцащия паркет в трапезарията. Франи се появи на пръсти, с разрошена коса, с ръце, скръстени пред гърдите.

– Добро утро – каза тя.

Не бях подготвен да я видя. Сърцето ми прескочи. Гърлото ми пресъхна. Членът ми се размърда.

Минах зад кухненския остров и се прокашлях.

– Добро утро.

– Татко не знае да прави нищо хубаво за закуска – оплака се Мили. Искаше ми се да я ошипя. – Можеш ли да приготвиш закуската?

Франи ѝ се усмихна.

– Разбира се. Само ме остави бързо да се облека, става ли?

– Добре.

Без повече да ме погледне, Франи отиде във всекидневната, за да си вземе дрехите. След това вероятно се бе качила горе в банята да се преоблече, защото се върна в кухнята вече напълно облечена.

Очите ни се срещнаха за миг, преди тя да отмести поглед.

– И така – каза тя, като запретна ръкави. – Честно казано, момичета, не мисля, че имаме всичките съставки за сладък хляб. Но от онова, което помня, че видях в шкафа вчера, мисля, че можем да приготвим превъзходни безглутенови бананови мъфини с шоколадови стърготини. Това добре ли ви звучи?

– Да! – Мили потри ръце. – Може ли да помагам?